

Nr 391.

Av herr **Carlström**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 102, med förslag till kommunalskattelag m. m.*

I proposition, nr 102, "förslag till kommunalskattelag" upptages bland andra frågan om skogsbeskattningen. Denna föreslås omläggas på så sätt att garantiskatten å växande skog sänkes från nuvarande repartitionstal 0,06 procent till 0,04 av taxeringsvärdet. Vidare föreslås i proposition nr 105 förändring i fråga om skogsaccis, vars maximering 2 kr. per 100 skulle upphävas, och denna skatt i stället utgå med viss procent av kommunens skatteutgifter i medeltal under de fem sistförflutna åren, varjämte föreslås skogsaccis även till landsting. Avsikten med denna omläggning torde vara att söka åvägbringa lättnad i den alltför hårda beskattning, som nu påvilar skogen, och departementschefen säger i sitt yttrande härom bland annat: "Alla torde sägas vara ense därom, att den nuvarande beskattningen av den växande skogen innebär en belastning av denna, som är jämförelsevis starkare än belastningen av motsvarande beskattningsföremål, och alltså en överbelastning, som bör undanrödjas. De skäl, som på sin tid anfördes för införande av den nuvarande skogsaccisen, hava det ena efter det andra bortfallit, och denna accis kan sägas falla helt vid sidan av det i övrigt gällande skattesystemet."

Det torde ej heller kunna förnekas att skogsbeskattningen, som den nu tillämpas, är orimligt hård. Genom 1920 års kommunalskatteprovisorium togs all inkomst av skogsbruk till beskattning, och det kan ges exempel, där vid skogsförsäljning skatten till stat, kommun, skogsaccis och skogsvårdsgifter sammanlagt tagit över 20 procent av försäljningssumman. Läggas härtil beskattningen under växttiden kan med skäl en sådan beskattning sägas vara "överbelastning".

Icke förty har departementschefen ej ansett sig kunna föreslå sloandet av accisen, utan i stället upphävt maximeringen och även föreslagit accis utgående till landsting samt inrymt husbehovsvirket under densamma. Skälet är givetvis den sänkta procentsatsen för växande skog och den störning i kommunernas finanser, som borttagandet av skogsaccisen anses vålla. Då emellertid den väntade sänkningen av skogsbeskattningen genom nu föreslagna omläggning blir ytterst ringa och i en del kommuner med hårt skattetryck ingen, eller t. o. m. en höjning av skogsbeskattningen blir följden i de mest

skattetyngda kommunerna, kan det ifrågasättas om denna lösning av frågan är tillfredsställande.

Ett resolut slopande av skogsaccisen hade nu säkerligen varit berättigat, helst som svårigheten att beräkna avverkad skogs rotvärde, då förädlingen av densamma utföres av skogsägaren själv, ofta blir stor. Om skogsaccisen borttages, vet åtminstone skogsägaren att han har *en* skatt mindre att räkna med. Med hänsyn till kommunernas behov av skatteintäkter torde då emellertid repartitionstalet å växande skog få bibehållas vid den nuvarande 0,06 procent. Då den växande skogen, efter föreslagna grunder för taxering, i varje fall ej åsättas försäljningsvärdet, torde detta ej medföra överavverkning i nämnvärd grad, och i södra delen av landet har den mindre och medelstora skogsägaren i regel ingen lindring genom skatteprocentens sänkning, ty hans inkomster av jord- och skogsbruk gå oftast över garantiskattebeloppen.

Jag hemställer sålunda,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition, nr 102, att det nuvarande repartitionstalet å växande skog bibehålles och att Kungl. Maj:ts proposition, nr 105, om skogsaccis avslås.

Stockholm den 18 mars 1927.

Oscar Carlström.